

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: J.H., zastoupeného Mgr. Martinem Pechem, advokátem, se sídlem Plzeň, Malá 6,
 proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, v řízení**
 o žalobě proti **rozhodnutí žalovaného ze dne 14. března 2014, čj. DSH/3184/14**

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru správních činností, oddělení dopravních přestupků čj. MMP/235671/13 ze dne 14.11.2013, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod druhý zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, pro porušení § 18 odst. 4 téhož zákona, a ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., pro porušení § 6 odst. 8 písm. a) a b) téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta 6.000,-Kč a zákaz řízení všech motorových vozidel na 7 měsíců a náhrada nákladů řízení 1.000,-Kč.

Žalobce v **žalobě** tvrdil, že ze záznamu měřicího zařízení je zřejmé, že absentuje zaměřovací kříž, který je dle návodu k obsluze obligatorní součástí záznamu. Bez něho není možné jasně určit, zda bylo bez pochybností změřeno vozidlo žalobce. Přístroj mohl být

zaměřen i na jiné vozidlo, to však kvůli značně svislému odklonu není na fotografii vidět. K důkazu žalobce navrhl návod k obsluze měřicího zařízení MicroDigiCam LTI. Ze spisového materiálu je podle žalobce také patrné, že měření rychlosti probíhalo v dešti. Dle návodu k obsluze měření v dešti představuje riziko reflexe, tedy že dojde ke zvýšení odrazivosti všech hladkých ploch vlivem vrstvy kapaliny. Dále může vlivem snížené viditelnosti dojít ke zkrácení dosahu přístroje a k většímu rozptylu paprsku. Vzhledem k absenci zaměřovacího kříže a udání přesné polohy měřicího stanoviště k ověření vzdálenosti při měření, je nemožné vyloučit chybné měření např. odrazem o vlhkou vozovku do plochy jiného vozidla, či odrazem od plochy vozidla, či prosklení vozidla k jiným objektům. Vzhledem k tomu není možné konstatovat, že výsledná rychlost odpovídá reálné rychlosti. Žalovaný tedy dle žalobce měl doplnit dokazování zejména znaleckým posudkem, případně návodem k obsluze měřicího zařízení. Podle žalobce není povinností účastníka řízení předkládat důkazy hovořící v jeho prospěch. Žalobce odkázal na usnesení rozšířeného senátu NSS čj. **5As 126/2011-68**, podle něhož *„obviněný z přestupku není povinen se hájit, není zejména povinen uvádět na svou obhajobu jakákoliv tvrzení ani předkládat o nich důkazy; ustanovení § 52 věta správní správního řádu se v řízení o přestupku neuplatní. V řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu).“* Žalovaný podle žalobce vydal rozhodnutí na podkladě důkazů, u nichž nelze konstatovat, že dokazují, že by žalobce jel rychlostí 93 km/hod. Výstup z měřicího zařízení neodpovídá požadavkům návodu k obsluze, neboť dle návodu k obsluze musí být vyobrazen též zaměřovací kříž, a dále tento stanoví další nároky na provedení měření, u kterých existuje důvodná pochybnost, že nebyly splněny, a mohly tak ovlivnit výslednou naměřenou hodnotu rychlosti v neprospěch žalobce (např. reflexe, větší rozptyl paprsku, apod.), čímž se správní orgány nezabývaly. Dále žalobce namítal, že v průběhu řízení nebylo doloženo osvědčení o proškolení obsluhy měřicího zařízení. Žalobce odkázal rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. **3As 29/2011-56**, podle něhož *„Nejvyšší správní soud považuje vyjasnění otázky, zda při měření žalobcova vozidla postupovali zasahující policisté v souladu s návodem k obsluze měřicího přístroje PolCam PC2006 za důležité pro zákonnost rozhodnutí o spáchání předmětného přestupku. V ověřovacím listu č. 253/09 je totiž uveden závěr, že rychloměr lze používat k měření rychlosti za dodržování návodu k obsluze.“*

Dále žalobce namítal, že zmocněnec ve svém podání ze dne 22.1.2014 výslovně požádal o doručování na e-mailovou adresu [...](#), avšak na tuto adresu žádnou písemnost neobdržel. Žalovaný ani správní orgán prvního stupně se nepokusili o doručení písemnosti na tuto adresu, proto nelze dovozovat účinky doručení u žádné písemnosti. Nemohlo tudíž dojít podle žalobce k doručení fikcí podle **§ 24 odst. 1 správního řádu**. Je pravdou, že správní orgán prvního stupně a žalovaný se snažili prokázat, že vypravili písemnost na elektronickou adresu [...](#), nicméně tato adresa již nebyla doručovací adresou zmocněnce žalobce, neboť ji změnil v podání ze dne 22.1.2014. Podle žalobce ani na tuto druhou zmíněnou elektronickou adresu mu písemnosti nebyly doručeny, neboť vytisknuté zprávy založené ve spisu v žádném případě neprokazují odeslání zprávy. Žalobce tak měl za to, že mu bylo napadené rozhodnutí doručeno teprve nahlédnutím do spisové dokumentace 14.4.2014. Žalobce dále spatřuje nezákonnost napadeného rozhodnutí v tom, že žalovaný vydal rozhodnutí, aniž by žalobce vyzval k doplnění odvolání v souladu s **§ 37 odst. 3 správního řádu**. Žalobce poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze čj. **5Ca 298/2008-52** a na rozsudek Nejvyššího správního

soudu čj. 1As 4/2009-53 s tím, že žalobce legitimně očekával, že bude vyzván k doplnění odvolání. V této souvislosti žalobce odkázal i na nález Ústavního soudu čj. **I. ÚS 654/03** podle něhož „*jestliže rozhodnutí soudu je pro účastníka řízení s ohledem na dosavadní stav řízení překvapivé, nelze hovořit o tom, že soud dostal své povinnosti poskytovat jednotlivci soudní ochranu podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.*“. Žalobce odkázal také na rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 18.3.2010 sp. zn. **32 Cdo 1019/2009**, které lze podle žalobce per analogiam uplatnit i ve správním řízení a podle něhož „*řízení je postiženo vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, jestliže odvolací soud vydal tzv. překvapivé rozhodnutí, jímž je rozhodnutí, které nebylo možno na základě zjištěného skutkového stavu věci předvídat.*“ Žalobce k tomuto uvedl, že očekával, že nezákonné rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, které bylo vyhodnoceno na základě sporného záznamu z měřicího zařízení, žalovaný bez dalšího zruší a vrátí věci k projednání dle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu. Proto považoval za nadbytečné v této fázi specifikovat odvolací důvody, neboť je považoval za jasné zřejmé. Pakliže by ho správní orgán vyzval zákonným způsobem k odstranění vad podání, zajímal by se s větší intenzitou o přesné znění rozhodnutí.

Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** navrhl zamítnutí žaloby s tím, že žalobce po celou dobu řízení včetně odvolání nenamítal, že by měření rychlosti neproběhlo v souladu s návodem k obsluze. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4.12.2013 čj. **1As 83/2013-64**, podle něhož „*zdejší soud nesdílí přesvědčení stěžovatele, že by závěry krajského soudu ohledně nutnosti namítat pochybnosti již v prvním stupni přestupkového řízení znamenaly, že by se žalovaný nebo krajský soud sám těmito námitkami nezabýval. Pokud krajský soud zmiňuje, že měl stěžovatel tyto námitky uplatnit již na místě měření, lze s tím v obecnosti souhlasit. Je obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil ji již v prvním stupni přestupkového řízení. Jinak se zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana o chybách měření jevit dle kontextu věci i jako účelová. V každém případě platí, že obviněný z přestupku může uplatňovat nové skutečnosti a navrhopvat nové důkazy i v odvolání a omezení stanovené v § 82 odst. 4 správního řádu na řízení o přestupku neodpadá.*“ Žalovaný měl za to, že skutkový stav věci byl zjištěn bez důvodných pochybností, kdy provedené důkazy, zejména záznam o přestupku a svědecké výpovědi zakročujících policistů jednoznačně svědčí o tom, že se žalobce přestupku dopustil. O věrohodnosti těchto důkazů nemá žalovaný žádnou pochybnost. Správní orgány neměly důvod pochybovat o tom, že měření bylo provedeno správně a podle návodu k obsluze. Žalobce v řízení nenamítl jediný relevantní důkaz svědčící o opaku. Podle žalovaného nelze přisvědčit námitce žalobce, že správní orgán prvního stupně byl povinen prokazovat, že měření neproběhlo dle návodu k obsluze. Rychloměr typu MicroDigiCam LTI pracuje na technickém principu zaručujícím, že pokud při měření dojde k jakékoliv chybě, tento přístroj sám vykáže chybu. Nebyly by podány zavádějící výsledky, jak tvrdí žalobce, nýbrž nebyl by podán žádný využitelný výsledek. Pokud ke změření rychlosti došlo, je zřejmé, že přístroj byl obsloužen správně a jeho funkce měření rychlosti proběhla bezchybně (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. **3As 82/2012-27** ze dne 16.1.2013). Pokud došlo ke změření rychlosti, nebylo měření ovlivněno žádnými dalšími vnějšími vlivy (např. odrazovými plochami) a hodnota odpovídá skutečnosti. S tím souvisí i toleranční odchylka měření +/- 3km/hod, která pokrývá právě určitou chybu v měření. Tato odchylka byla

odečtena ve prospěch žalobce. Skutečnost, že na záznamu není záměrný kříž, nezpůsobuje podle žalovaného nemožnost vyloučení nesprávnosti měření. Zobrazení záměrného kříže může být podle návodu k obsluze buď na přístroji aktivní, či pasivní. Nejsou pochybnosti, že bylo měřeno právě vozidlo žalobce, neboť na snímku je zachyceno právě pouze toto vozidlo. Měřeno bylo ze vzdálenosti 128,5m, jak je uvedeno v záznamu o přestupku. Nebyl důvod provádět v řízení další důkazy, neboť provedené důkazy skutkový stav beze všech pochybností objasnily. Žalovaný poukázal i na to, že Nejvyšší správní soud opakovaně dovodil, že je nadbytečné zjišťovat a prokazovat, zda k obsluze měřicího zařízení byli policisté oprávněni a proškoleni či nikoliv, neboť jsou k této činnosti (kontrola/dohledu na bezpečnosti a plynulosti silničního provozu) oprávněni ze zákona. Elektronické podání žalobce ze dne 22.1.2014 nebylo podle žalovaného opatřeno platným elektronickým podpisem, přičemž žalobce toto podání v pětidenní lhůtě dle § 37 odst. 4 správního řádu nedoplnil o zaručený elektronický podpis, tudíž na podání je nutno pohlížet jako by nebylo podáno. Žalovaný měl tedy za to, že doručování písemností bylo v souladu se správním řádem, když správní orgán prvního stupně zástupci žalobce zaslal výzvu k doplnění odvolání nejprve na jeho původně sdělenou elektronickou adresu a posléze na adresu trvalého pobytu, kde byla doručena v souladu s § 24 odst. 1 správního řádu. Stejným způsobem bylo doručováno i napadené rozhodnutí dne 3.4.2014. Podle žalovaného byl žalobce řádně vyzván k doplnění odvolání výzvou ze dne 23.1.2014, k čemuž mu byla stanovena lhůta 5-ti dnů. Výzva spolu s usnesením byla zástupci žalobce řádně doručena fikcí dne 7.2.2014. Podle žalovaného jde jen k tíži žalobce, že zůstal po celou dobu řízení procesně nečinný, v řízení nevzněl žádná námitka o nesprávnosti měření rychlosti a neodůvodněně předpokládal, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bude bez dalšího zrušeno.

V **replíce** žalobce nesouhlasil s tvrzením, že jeho podání ze dne 22.1.2014 nebylo opatřeno zaručeným elektronickým podpisem s tím, že i správní orgán prvního stupně na toto podání reagoval žádostí podanou registru řidičů a Policii ČR, což by neučinil, kdyby na podání nebylo nahlíženo jako na platné. V případě pochybností navrhl žalobce stanovit soudního znalce v oblasti IT, který by provedl ohledání přijaté a odeslané zprávy na počítači zástupce žalobce. Podle žalobce rovněž správní orgány s touto zprávou nakládaly jako s platným podáním a vyjádření žalovaného se tak jeví účelovým. Vzhledem k pochybení při doručování tedy žalobce nedoplnil odvolání o odvolací námitky, neboť na doručovací adresu písemnost neobdržel. Tvrzení žalovaného, že měření rychlosti proběhlo v pořádku, je podle žalobce nepodložená spekulace. Aby mohl žalovaný dojít k takovému závěru, musel by provést jako důkaz návod k obsluze měřicího zařízení, což neprovedl. Taktéž se správní orgán prvního stupně podle žalobce nezabýval postupem při měření v odůvodnění rozhodnutí. Žalobce připomněl, že ve věci trestního obvinění zůstává důkazní břemeno na straně správního orgánu a obviněný nemusí navrhopvat žádné důkazy. K žalovanému tvrzenému technickému principu zaručujícímu, že zařízení jakoukoliv chybu v měření samo odhalí, žalobce uvedl, že pokud dojde k výrazné chybě měření, např. k nezaznamenání odražených impulzů či rušení, zařízení samo takovouto chybu odhalí a měření neprovede (např. pokud by obsluha namířila laserový paprsek do volného prostoru nebo do zdi). Problémem jsou podle žalobce chyby méně závažného charakteru, které se mohou díky fyzikálnímu principu funkce zařízení projevit nepřesností naměřené rychlosti, nikoliv nezměřením rychlosti. Jako příklad žalobce uvádí měření na čelním skle vozidla, kdy vinou obsluhy či tvaru komunikace se měřicí paprsek posunul níže na tomto skle. Laserové měřicí zařízení pracuje na principu

diferenčního dálkoměru, tedy rychlost je stanovena podle rozdílu vzdáleností za určitý čas. Při takovém posunu by se vzdálenost změřená přístrojem měnila plynule, tedy řídicí jednotka nemůže poznat chybu v měření, neboť data, která bude dostávat, budou shodná s daty při jakémkoliv jiném měření. Rozdílem v měření vzdáleností však za 0,3 sekundy trvající měřicí cyklus může vzniknout odchylka vzniklá 0,4m, což znamená, že naměřená rychlost se liší o 4,8 km/hod. a to navíc proti již zohledněné chybě samotného zařízení 3 km/hod. Vzhledem k faktu, že fotografie nebyla vybavena záměrným křížem, není možné tuto možnost vyloučit. K obdobným jevům může podle žalobce dojít vždy při přechodu z vozovky do plochy vozidla, pokud tato není dostatečně vzdálená, či např. na kapotě vozu, která je skloněna ještě více. Žalobce k žalobě přiložil fotokopii e-mailu z adresy [...](#) ze dne 22.1.2014.

Součástí **správního spisu** je oznámení přestupku ze dne 15.9.2013, podle něhož žalobce v tento den řídil motorové vozidlo Audi A6 Avant RZ: ... v 17:09 hod. v Plzni na ulici Edvarda Beneše ve směru z centra města a byla mu naměřena rychlost 93km již po odečtení odchylky 3 km/hod, přičemž v místě je nejvyšší dovolená rychlost 50km/hod. Dále řidič nepředložil řidičský průkaz a osvědčení o registraci vozidla. Žalobce se do oznámení nevyjádřil, ani je nepodepsal. Podle úředního záznamu z téhož dne řidič nepředložil řidičský průkaz a osvědčení o registraci s tím, že je u sebe nemá, rychlost byla měřena laserovým měřičem rychlosti MicroDigiCam LTI a oznámení o přestupku bylo sepsáno vzhledem ke skutečnosti, že přestupek nelze řešit v blokovém řízení. Žalobce přeškrtl část oznámení určenou k jeho vyjádření a podepsal se. Vzhledem k povětrnostním podmínkám není podpis příliš čitelný (děšť). Dále je součástí správního spisu záznam o přestupku pořízený radarem spolu s fotografií měřeného vozidla, které je zobrazeno celé zepředu, včetně registrační značky zhruba uprostřed snímku. Z údajů z výstupu měřícího zařízení je dále zřejmé, že bylo měřeno vozidlo ze vzdálenosti 128,5m. Součástí správního spisu je i ověřovací list radaru MicroDigiCam LTI, výrobní číslo UX018180 (které je uvedeno i na záznamu o přestupku), platný do 21.4.2014, podle něhož rychloměr byl ověřen a lze jej používat v souladu s právní úpravou metrologie pro měření rychlosti silničních vozidel při kontrole dodržování maximální povolené rychlosti.

Správní orgán prvního stupně nařídil jednání ve věci na 6.11.2013, přičemž v tento den se žalobce z jednání telefonicky omluvil ze zdravotních důvodů, které nijak nedoložil. Svědek pprap. D.K. uvedl, že zastavení proběhlo v prostoru umístěného laserového měřiče rychlosti. Žalobce po zastavení předložil pouze občanský průkaz a zelenou kartu a na sdělení o naměřené rychlosti reagoval slovy, že v tomto místě nic nejedí a že nemá, koho by ohrozil. Dále žalobce podle svědka uvedl, že opravuje vozidlo a potřeboval vyzkoušet váhu vzduchu v motoru předmětného vozidla. Oznámení přestupku žalobce bez vyjádření podepsal. Svědek popsal měření tak, že se namíří laserový paprsek na příjíždějící vozidlo a paprsek se vrátí zpět na měřidlo a rychloměr pořídí fotodokumentaci. Podle svědka jsou vyškoleni jako obsluha radaru, přesný technologický postup svědkovi ohledně měření není znám. Podle svědka byla slabší hustota provozu, avšak bylo po dešti a hrozilo nebezpečí smyku. Radar podle svědka automaticky zaznamenává rychlost vozidla, datum, čas a vzdálenost, na jakou bylo vozidlo změřeno. Rovněž číslo snímku. Obsluha radaru doplní místo měření, limit místa a jméno obsluhy. Registrační značky, druh vozidla a typ se doplňují až na služebně při zpracování fotodokumentace, což činí jejich nadřazený.

Svědék pprap. D.T. vypověděl, že okolo 17 hod v Plzni na vozovce Edvarda Beneše v předemtný den ve směru jízdy z centra města změřil rychlost vozidla Audi A6, což bylo něco přes 90km/hod. Řidič nepředložil řidičský průkaz a ORV. Byl ztotožněn podle občanského průkazu v IS PČR. Vzhledem k naměřené rychlosti bylo sepsáno oznámení o přestupku. Žalobce byl ve vozidle sám a uváděl, že si je naměřené rychlosti vědom a důvodem překročení bylo, že zkoušel zařízení na předemtném vozidle – váhu vzduchu. Měření probíhalo silničním laserovým rychloměrem MicroDigiCam LTI umístěným na trojnožce na okraji vozovky u konečné zastávky trolejbusu. Tento svědek byl obsluhou radaru a uvedl, že obsluha radaru na začátku měření zadává osobu obsluhy, místo měření a rychlostní limit. Automaticky radar generuje naměřenou rychlost, směr příjezdu, popřípadě odjezdu, datum, čas a číslo snímku. Údaje psané v kolonce vozidlo doplňuje nadřazený na služebně na základě fotodokumentace a knihy rychlostí. K záměně vozidla podle svědka nemohlo dojít, neboť laserový paprsek namířil na měřené vozidlo a zmáčkl spoušť. Pokud vozidlo překročí rychlost, dojde k zaznamenání přestupku. Na monitoru přístroje se zobrazí fotodokumentace přestupku s pohledem měřeným směrem, ze kterého lze vyčíst RZ. Dále měl svědek podle svého tvrzení vozidlo po celou dobu, od změření až po zastavení, na dohled. Svědek uvedl, že byl k měření daným přístrojem řádně proškolen, o čemž získal osvědčení.

Rozhodnutím **správního orgánu prvního stupně** byl žalobce uznán vinným z přestupku s odůvodněním, že při stanovení viny vycházel správní orgán ze spisového materiálu PČR, zejména z oznámení přestupku a ze záznamu o přestupku, a dále ze svědeckých výpovědí zakročujících policistů. Z oznámení přestupku vyplývá podle správního orgánu prvního stupně, že žalobce jel v předemtný den a na předemtném místě rychlostí 93km/hod. již po odečtení odchylky laserového rychloměru v místě, kde je dovolena rychlost 50km/hod. Úřední záznam zakročujících policistů v důležitých bodech s oznámením přestupku koresponduje a vyplývá z něho ztotožnění řidiče – žalobce, a rovněž že vozovka byla v době silniční kontroly mokrá. Ze záznamu o přestupku vyplývá podle správního orgánu prvního stupně, že v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/hod, byla vozidlu žalobce naměřena rychlost jízdy zařízením výrobní číslo UX018180 a že rychlost měřil policista D.T. Správní orgán hodnotil listinné poklady s provedenými důkazy a oznámení přestupku, záznam o přestupku a svědecké výpovědi podle něho prokazují spáchání předemtného přestupku. Při stanovení viny vzal správní orgán v úvahu možnou odchylku měřicího zařízení, která je v ČR stanovena jednotně a při rychlosti jízdy do 100km/hod činí +/- 3km/hod, kdy radar, který Policie ČR použila k měření rychlosti vozidel, odpovídal zákonu č. 505/1990 Sb., o metrologii a je pravidelně kalibrován. Součástí spisové dokumentace je i ověřovací list deklarující platnost ověření předemtného přístroje. S ohledem na to správní orgán považoval za prokázanou nejnižší možnou rychlost jízdy vozidla žalobce 93km/hod, tedy překročení nejvyšší dovolené rychlosti jízdy v obci o 40km/hod a více a v důsledku toho porušení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Dále bylo podle správního orgánu prvního stupně oznámením přestupku a svědeckými výpověďmi zakročujících policistů prokázáno, že žalobce při řízení předemtného vozidla neměl u sebe řidičský průkaz a osvědčení o registraci vozidla.

Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal jménem žalobce odvolání jeho zmocněnec K.S., který současně předložil plnou moc a požádal o doručování na elektronickou adresu [...](#) Toto podání bylo podáno elektronicky a bylo i elektronicky

podepsáno, a to dne 16.12.2013. Přitom bylo podáno z elektronické adresy ...a to spolu s neověřenou kopií plné moci. Z téže elektronické adresy bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno podání ze dne 22.1.2014, které nebylo podepsáno platným elektronickým podpisem. V tomto podání zmocněnec žalobce požádal o výmaz zákazu řízení z evidenční karty žalobce s tím, že bylo odvolání podáno včas a řádně. Současně zmocněnec žádal o doručování písemností na e-mailovou adresu ... Správní orgán prvního stupně stanovil lhůtu k doplnění odvolání dne 23.1.2014, kdy výzvu spolu s usnesením o stanovení lhůty 5 dnů k doplnění odvolání zaslal nejprve na elektronickou adresu ... dne 23.1.2014 z e-mailové adresy oprávněné osoby... jak vyplývá z kopie e-mailové zprávy založené ve spise. Přijetí této zprávy nebylo zmocněncem žalobce potvrzeno, proto byla následně stejná písemnost zaslána zástupci žalobce na adresu trvalého pobytu ..., prostřednictvím pošty, kde byla podle doručky zásilka připravena k vyzvednutí a byla uložena na poště, přičemž nebyla vyzvednuta v úložní době a zásilka se vrátila správnímu orgánu prvního stupně proto, že adresát nemá schránku. Správní orgán prvního stupně dne 17.2.2014 opětovně vydal výzvu k doplnění odvolání a usnesení o stanovení lhůty k jeho doplnění spolu se stanovením téže lhůty k předložení originálu plné moci, která byla zaslána na adresu trvalého bydliště přímo žalobci, přičemž zásilka byla po uplynutí úložní doby vhozena do schránky žalobce. Na toto žalobce reagoval tak, že dne 10.3.2014 osobně správnímu orgánu prvního stupně předložil originál plné moci. Na výzvu k doplnění odvolání reagováno nebylo.

V žalobou **napadeném rozhodnutí** žalovaný poukázal na ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu s tím, že přezkoumal napadené rozhodnutí a předcházející řízení z hlediska souladu s právními předpisy v celém rozsahu a neshledal žádné pochybení správního orgánu prvního stupně. Z hlediska správnosti přezkoumává odvolací orgán napadené rozhodnutí v rozsahu námitek, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Žalovaný uvedl, že odvolatel ani přes výzvu neuvedl, v jakém rozsahu rozhodnutí napadá, či v čem spatřuje rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost napadeného rozhodnutí nebo jemu předcházejícímu řízení, a odvolací orgán neshledal veřejný zájem na přezkoumání správnosti napadeného rozhodnutí. V rámci přezkumu se žalovaný důkladně zabýval otázkou, zda správní orgán prvního stupně dostal ustanovení § 3 a § 52 správního řádu. Žalovaný shledal, že ve věci bylo provedeno dokazování v potřebném rozsahu (§ 52 správního řádu). V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí byl na podkladě provedených důkazů, které tvoří ucelený řetězec, vyvozen správním orgánem prvního stupně logický závěr o zavinění přestupku odvolatelem, s čímž se odvolací orgán plně ztotožňuje. Odůvodnění napadeného rozhodnutí poskytuje skutkovou i právní oporu výroku napadeného rozhodnutí. Je z něho zřejmé podle žalovaného, jaké podklady správní orgán prvního stupně shromáždil, jak hodnotil provedené důkazy a jakými úvahami se řídil. Správní orgán prvního stupně tak podle žalovaného zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, čímž plně vyhověl požadavku § 3 správního řádu. Žalobce v odvolání toliko uvedl, že žádá o vyhotovení kopie spisové dokumentace, aby mohl odvolání doplnit, a o stanovení přiměřené lhůty k doplnění odvolání. K tomu žalovaný uvedl, že žalobci byla stanovena přiměřená lhůta 5 dní k nahlížení do spisu, s čímž úzce souvisí právo pořizovat kopie spisové dokumentace. Takto stanovenou lhůtu považuje žalovaný za zcela přiměřenou. Žalovaný tak uzavřel, že správní orgán prvního stupně splnil svoji povinnost a poskytl žalobci před vydáním napadeného rozhodnutí lhůtu k uplatnění práva garantovaného v § 36 odst. 3 správního řádu a řádně vyzval žalobce k doplnění odvolání,

k čemuž mu byla stanovena přiměřená lhůta. Pokud této lhůty žalobce nevyužil, jde to pouze k jeho tíži.

Ze správního spisu dále vyplývá, že žalobou napadené rozhodnutí bylo odesláno nejprve elektronicky z adresy oprávněné osoby ... na e-mailovou adresu ... dne 17.3.2014 spolu se žádostí o potvrzení převzetí této písemnosti, k čemuž nedošlo, proto bylo následně napadené rozhodnutí odesláno na adresu trvalého bydliště zmocněnce K. S., ..., kde byla zásilka připravena k vyzvednutí a bylo zanecháno poučení ze strany pošty a po uplynutí úložní lhůty, tj. od 24.3.2014 do 3.4.2014 byla zásilka vrácena s odůvodněním, že zmocněnec žalobce nemá schránku. Žalobou napadené rozhodnutí bylo doručeno osobně přímo žalobci dne 3.4.2014 u správního orgánu a současně byla vyznačena právní moc tohoto rozhodnutí. Dne 14.4.2014 nahlédl do spisu Ing. M.J., který požádal o pořízení kopií listin a současně předložil plnou moc udělenou mu žalobcem dne 11.4.2014.

První rozsudek zdejšího soudu byl zrušen rozsudkem **Nejvyššího správního soudu** ze dne 4. června 2015, čj. 9 As 313/2014-48. Podle NSS závěr krajského soudu, že stěžovatel protokol o přijetí elektronického podání, o výsledcích kontroly digitálních podpisů ze dne 22.1.2014, konkrétním způsobem nezpochybnil, neodpovídá soudnímu spisu. Stěžovatel zpochybnil tvrzení žalovaného, že podání ze dne 22.1.2014 nebylo opatřeno uznávaným elektronickým podpisem. K prokázání, že podání bylo opatřeno elektronickým podpisem, navrhl důkaz printscreenem, odchozí e-mailové zprávy a printscreenem příchozí zprávy z elektronické podatelny, kterou bylo potvrzeno přijetí podání učiněné zástupcem stěžovatele. Uvedené důkazy krajský soud v řízení neprovedl, ani se s důkazními návrhy nevypořádal. Dále se poukazuje na návrh důkazu znaleckým posudkem s tím, že nebyl dostatečně vypořádán. Co se týče argumentace krajského soudu, že stěžovatel se dozvěděl o výzvě k doplnění odvolání a mohl s ním seznámit svého zástupce, s nímž byl v kontaktu, Nejvyšší správní soud konstatuje, že dle § 34 odst. 2, věty druhé, správního řádu nemá doručení zastoupené účinky pro běh lhůt, nestanoví-li zákon jinak. To, že se stěžovatel dozvěděl o výzvě k doplnění odvolání, což vyplývá z toho, že dne 10.3.2014 předložil správnímu orgánu plnou moc pro svého zástupce na základě výzvy k předložení originálu plné moci, která byla součástí zásilky obsahující i výzvu k doplnění odvolání, automaticky neznamená, že se o výzvě dozvěděl i zástupce stěžovatele K.S.

Na podkladě těchto závěrů NSS krajský soud prováděl při jednání dokazování.

Součástí správního spisu jsou dva protokoly o přijetí elektronického podání a o výsledcích kontroly digitálních podpisů datované 22.1.2014. Liší se uváděným časem. Jedno podání má čas odeslání **14:05** hod. a čas doručení 14:08 hod. a přijetí ke zpracování 14:13 hod. V druhém je čas odeslání **19:36** hod., toto elektronické podání bylo doručeno 19:38 hod. a přijato ke zpracování v 19:45 hod. V obou případech jde o odesílací adresu ... a adresátem je Magistrát města Plzně a v obou případech z těchto protokolů ve správním spise obsažených vyplývá informace, že podání neobsahují žádnou část podepsanou platným elektronickým podpisem. Liší se obě podání pouze tím, že jedno má jednu přílohu, jedno má dvě přílohy. V podáních je obsažena žádost o doručování písemností na e-mailovou adresu ...

Správní orgán I. stupně dne 23.1.2014 vydal usnesení o stanovení lhůty k doplnění odvolání a současně výzvu k doplnění odvolání. což bylo dle obsahu správního spisu dne 23.1.2014 ve 12:50 hod. odesláno na ... a současně tatáž výzva k doplnění odvolání byla zasílána zástupci, zmocněnci žalobce poštou na adresu ... Tato zásilka podle jejího obsahu byla uložena a připravena k vyzvednutí 28.1.2014, po uplynutí lhůty 10.2.2014 byla zásilka vrácena z toho důvodu, že adresát nemá schránku. Tatáž výzva byla pak zaslána i do vlastních rukou přímo žalobce, kde byla doručena uplynutím úložní lhůty a vhozením do schránky žalobce dne 4.3.2014. Žalobce na ni reagoval zasláním plné moci, protože součástí vyrozumění o stanovení lhůty k doplnění odvolání byla také výzva k doplnění o originál plné moci.

K replice žalobce přiložil printscreen odchozích e-mailových zpráv, z nichž je zřejmé, že jde o podání ze dne 22.1.2014, které důvěryhodným elektronickým podpisem opatřeno je. První dokument je potvrzení o přijetí elektronického podání, obsahující informaci send – odesláno ve čtvrtek 23.1.2014 v 8:08 hod od ...příjemci ..., představující automaticky generovanou odpověď o tom, že bylo přijato podání z předchozího dne v 19.36.44 hod s tím, že přílohou zprávy má být protokol o výsledcích kontroly elektronických podpisů. Tato příloha nebyla žalobcem předložena.

Jiný printscreen obsahuje označení příslušného čísla spisu a odesílatele ...a sdělení, že digitální signatura na této zprávě je platná, obsahuje informaci o podpisu..., ale jiný čas - **20.36 hod** dne 22.1.2014.

Další dialogové okno informuje o platnosti certifikátu od Post Signum CA2 pro K.S. platný od 3.12.2013 do 3.12.-2014 pro neupřesněný email, přestože ze správního spisu je známo, že pan S. jich používal více.

Další printscreen je dokument od ...z 22.1.2014 v **19:37** hod, který se liší od zprávy obsažené ve správním spisu tím, že navíc obsahuje sdělení „podepsat ...Žaloba **není důvodná**“.

Podle § 19 odst. 3 správního řádu nevylučuje-li to zákon nebo povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení.

Podle § 19 odst. 4 správního řádu do vlastních rukou adresáta se doručují písemnosti podle § 59, § 72 odst. 1, písemnosti, o nichž tak stanoví zvláštní zákon, a jiné písemnosti, nařídí-li to oprávněná úřední osoba.

Podle § 19 odst. 6 správního řádu je-li pro řízení třeba, aby bylo doručení doloženo, musí být zajištěn písemný doklad stvrzující, že písemnost byla doručena nebo že poštovní zásilka obsahující písemnost byla dodána, včetně dne, kdy se tak stalo. Nelze-li doručení prokázat, je nutno doručit opakovaně. Písemného dokladu o doručení nebo dodání však není zapotřebí, je-li z postupu účastníka řízení v řízení zjevné, že mu bylo doručeno.

Podle § 19 odst. 8 správního řádu písemnosti uvedené v odstavci 4 se na požádání adresáta doručují jiným způsobem podle tohoto zákona; v takovém případě platí, že písemnost je doručena třetím dnem ode dne, kdy byla odeslána. V případě doručování na elektronickou adresu platí, že písemnost je doručena v okamžiku, kdy převzetí doručované písemnosti potvrdí adresát zprávou podepsanou jeho uznávaným elektronickým podpisem. Nepotvrdí-li adresát převzetí písemnosti nejpozději následující pracovní den po odeslání zprávy, která se nevrátila jako nedoručitelná (odstavec 9), doručí správní orgán písemnost, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal.

Námítku nesprávného doručování písemností v odvolacím řízení na emailovou adresu „...soud neshledal důvodnou. Podle ve správním spise obsažených tzv. Protokolů o přijetí elektronického podání a o výsledcích kontroly digitálních podpisů ze dne 22.1.2014 zprávy v tento den v předmětné věci doručované správnímu orgánu nebyly podepsány platným elektronickým podpisem.

Soud poukazuje především na stávající judikaturu Nejvyššího správního soudu např. čj. **9Afs 28/2010-79** ze dne 15.7.2010 nebo na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22.1.2013, čj. **11A 53/2010-74** (oba dostupné na www.nssoud.cz). Z nich vyplývá, že *důkazní břemeno při elektronickém doručování spočívá na odesílateli*, čímž se tento způsob doručování odlišuje od doručování prostřednictvím poštovního orgánu, který má povinnost a je odpovědný za to, že písemnost doručí. Z tohoto vyplývá, že samotný obsah počítače, ze kterého byla zpráva odesílána, nepostačuje k prokázání, že elektronická pošta došla adresátovi, tedy správnímu orgánu I. stupně v daném případě.

Konkrétně pak soud vycházel z žalobcem předkládaných zpráv, které měly být součástí jeho počítače a bylo zřejmé, že existovaly dvě zprávy, které byly zaslány a které jsou součástí správního spisu z 22.1.2014, byly tedy ze 14. hod a z 19 hod. Nicméně ono potvrzení, které žalobce předkládal jako součást printscreenu, bylo označeno i navíc zcela jinou hodinou, a to 20:36, jak je výše podrobně popsáno. Nadto se nejednalo ani o potvrzení ze strany správního orgánu, pouze se jednalo o printscreen označený hodinou 20:36 hod a dnem 22.1.2014, s informací o podepsání zprávy, která navíc není označená ani číslem sp. zn., takže není průkazné, zda jednotlivé printscreeny jsou z jedné a téže zprávy.

Za této situace nebylo prokázáno, že by podání ze dne 22.1.2014 bylo učiněno elektronicky tak, jak předpokládá § 37 správního řádu, tzn. že by bylo opatřeno zaručeným podpisem, tudíž pokud součástí této zprávy byla žádost o zasílání zpráv e-mail odlišný od dosavadního, správní orgány nepochybily, pokud na tuto adresu e-mailovou písemnosti nezasílaly (ani výzvu k doplnění odvolání).

Soud se ztotožnil s žalovaným v tom, že o doručování na označenou elektronickou adresu žalobce požádal v podání, které nebylo podepsáno uznávaným elektronickým podpisem. Tato skutečnost jasně vyplývá z obsahu spisu. Tvzení žalobce, že v rozhodné době disponoval důvěryhodným elektronickým podpisem, v tomto směru nemůže obstát, když dle **§ 37 odst. 4 správního řádu** je za bezvadné elektronické podání považováno pouze takové, které je opatřeno *uznávaným* elektronickým podpisem. Jelikož podání žalobce ze dne 22.1.2014 týkající se žádosti o doručování na adresu ...nebylo v zákonem stanovené lhůtě

řádně doplněno dle § 37 odst. 4 správního řádu podáním obsahujícím uznávaný elektronický podpis, správní orgán k němu správně nepřihlížel.

Elektronické podání z 9.12.2013, které žalobce řádně doplnil, obsahovalo naopak požadavek na doručování na elektronickou adresu.... Ze shora shrnutého obsahu správního spisu vyplývá, že na tuto adresu se správní orgány pokusily doručit výzvu k odstranění vad odvolání i napadené rozhodnutí. Soud má za dostatečný doklad o tomto doručování výtisk emailové zprávy o odeslání písemnosti z adresy oprávněných osob. Je zřejmé, že tento způsob doručování jiné písemné potvrzení ani neumožňuje. Rozhodující v takových případech pro řádné doručení je aktivita adresáta, který je povinen následující pracovní den po odeslání emailové zprávy její přijetí potvrdit zprávou, která obsahuje uznávaný elektronický podpis, v souladu s výše cit. **§ 19 odst. 8 správního řádu**. Teprve toto potvrzení plně nahrazuje např. doručenkou při doručování prostřednictvím provozovatele poštovních služeb.

Soud neprovedl pro nadbytečnost žalobcem navržený důkaz ohledáním počítače žalobce znalcem za účelem zjištění, zda žalobce v předmětné době disponoval platným elektronickým podpisem či nikoli, neboť tento důkaz by nemohl prokázat, zda správnímu orgánu byla předmětná zpráva nejen odeslána, ale také doručena, za což v případě elektronického doručování rovněž odpovídá odesílatel (na rozdíl od doručování prostřednictvím provozovatele poštovních služeb).

Přes výzvu správního orgánu, která byla doručována jak zmocněnci, tak i žalobci, a to výše popsány způsoby (zejména zmocněnci poštou na adresu ...), k doplnění odvolání nedošlo, proto byly splněny podmínky pro vydání žalobou napadeného rozhodnutí.

Žalobce v žalobě dále namítal, že na fotografii z radarového zařízení absentuje zaměřovací kříž, v důsledku čehož není postaveno najisto, zda bylo změřeno právě vozidlo žalobce, a zda byla správně změřena rychlost vozidla žalobce, když mohlo dojít k odrazům od různých ploch vzhledem k tomu, že měření probíhalo v dešti.

Námitku o možném nesprávném měření žalobce uplatnil poprvé v žalobě s tím, že ve správním řízení není obviněný z přestupku povinen se hájit a uvádět tvrzení a předkládat důkazy na svou obranu. Podle názoru zdejšího soudu pokud měl žalobce důvodné pochybnosti o zjištěném stavu věci, slouží právě přestupkové řízení, povinně nařizované ústní jednání i institut odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně k uplatnění vlastních námitek včetně návrhu na provedení důkazů.

Je zřejmé, že žalobce žádné námítky proti nesprávnému měření nevznnesl v průběhu celého správního řízení – do oznámení o přestupku se nevyjádřil, z ústního jednání se omluvil bez doložení důvodů, blanketní odvolání ani přes výzvu nedoplnil. Takováto procesní strategie je nepochybně právem žalobce, je ovšem také spojena se zvýšeným rizikem vydání pro něho nepříznivého rozhodnutí v důsledku jeho nedostatečné argumentace. I v přestupkovém řízení platí, (byť na osobě obviněné neleží důkazní břemeno) povinnost tvrzení rozhodných skutečností, když podle **§ 52 správního řádu účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení**.

Podle rozsudku NSS ze dne 4.12.2013, č.j. **1 As 83/2013-60** (všechny rozsudky NSS jsou dostupné na www.nssoud.cz) je „obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v prvním stupni přestupkového řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana o chybách měření jevit dle kontextu věci i jako účelová“.

„Právní předpisy stanoví nepřekročitelné časové limity směřující vůči státu, který v takto určené lhůtě musí být správními orgány k tomu povolanými připraven spravedlnost vykonat (např. v prekluzivní lhůtě jednoho roku vydat pravomocné rozhodnutí v přestupkovém řízení). Tyto objektivní lhůty – ač směřují především vůči státu jako ochrana obviněného – váží nejen stát samotný, ale vztahují se svým způsobem na postavení obviněného v řízení, a to v tom smyslu, že nepokrývají takové překážky, na které stát v průběhu řízení nemá vliv. Jestliže překážky bránící státu navzdory realizované snaze věc ve stanovené lhůtě pravomocně skončit, jsou v extrémním rozporu s účelem řízení o přestupku (§ 1 zákona o přestupcích), svou podstatou porušují nejen zákon, ale současně též i podmínky spravedlivého procesu (stanoveného postupu), jak tyto vyplývají z ústavního pořádku republiky. Sem spadají např. nejen i jednání nesoucí zřetelné snahy procesní obstrukce, ale takové, které – ačkoliv takové znaky postrádají – sledují již mimoprocesní cíle (srov. rozsudek NSS ze dne 4.5.2011, č.j. **1As 27/2011-81**, uveřejněný ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 2452/2012, s odkazem na nálezný Ústavního soudu ze dne 25.9.1996, sp. zn. III.Ús 83/96).

Žalobce se nezúčastnil ani výsledku svědků – zakročujících policistů, z nichž vyplývá jednoznačně, že policisté postupovali při měření rychlosti v souladu s návodem k obsluze radarového zařízení a že byli k provádění měření proškoleni. Tyto výpovědi žalobce nezpochybňoval ani následně (v odvolání či v žalobě). Protože nebyly zjištěny ani jiné okolnosti, které by věrohodnost svědků snižovaly, soud považuje jejich výpověď za věrohodnou. Tím spíše, že je v souladu i s ostatními podklady pro rozhodnutí správního orgánu, zejména se záznamem o přestupku, s oznámením přestupku a s úředním záznamem.

Soud neuznal ani tvrzení žalobce, že jelikož na fotografii ze záznamu o přestupku absentuje zaměřovací kříž, byla žalobci změřena nesprávná rychlost. Ze samotné skutečnosti, že na fotografii není označen zaměřovací kříž, totiž nelze dovodit závěr, že zaměřovací kříž chyběl i při samotném měření rychlosti. Z úřední činnosti je soudu známo, že k měření rychlosti jsou používána různá radarová zařízení, z nichž pouze některá označují zaměřovací kříž i následně na výstupu z měření – na fotografii, kdežto jiné radary tento zaměřovací kříž obsahují pouze na displeji radaru.

Soud vycházel ze spisového materiálu, podle něhož žalobci byla v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/hod, tj. v obci, naměřena rychlost 93 km/hod po odečtení odchylky. Jedná se tedy nepochybně o výrazné překročení rychlosti v obci, které žalobce jako řidič měl a mohl vnímat svými smysly. Pokud by tedy žalobce byl přesvědčen o tom, že nepřekročil nejvyšší dovolenou rychlost a přestupku se nedopustil, má soud za to, že by v takovém případě žalobce své stanovisko s největší pravděpodobností sdělil již přímo policistům na místě přestupku (což by mohlo být zaznamenáno v oznámení přestupku nebo v úředním záznamu PČR), nebo by se žalobce o tomto svém přesvědčení, (že jel v souladu

s předepsanou rychlostí a nesprávně mu byla naměřena rychlost vyšší) alespoň zmínil někdy v průběhu správního řízení. Jelikož tak žalobce neučinil, a naopak se správního řízení vůbec nezúčastnil, nevyužil svého práva na ústní projednání přestupku, ani práva být přítomen výsledku svědků - zakročujících policistů, a dokonce ani v odvolání v tomto směru nic neuváděl, jeví se tvrzení žalobce uplatněné poprvé v žalobě naprosto nevěrohodným a účelovým, sledujícím dosažení zrušení správního rozhodnutí a následného uplynutí prekluzivní lhůty k projednání přestupku.

Tvrzení žalobce, že měření nebylo správně provedeno, je vedeno pouze v obecné rovině. Proti tomuto stojí žalobcem pomíjené dokazování správního orgánu prvního stupně, v němž zásadní význam mají výsledky svědků – policistů, jichž se žalobce nezúčastnil, a tedy ani nekladl otázky směřující k upřesnění postupu měření. Postupem žalobce ve správním řízení nebyla věrohodnost výpovědí těchto nezávislých svědků nijak zpochybněna.

Podle názoru soudu fotografie ze záznamu o přestupku nevyvolává pochybnosti o tom, že bylo zaměřeno a změřeno právě vozidlo žalobce, a to celé zřepdu, včetně registrační značky, zhruba uprostřed snímku, a že současně žádné jiné vozidlo se na fotografii ani nevyskytuje. K tomu je ve spise založen i platný ověřovací list radarového zařízení. Za této situace, když současně žalobce po celou dobu správního řízení správnost provedeného měření nezpochybňoval, soud neprovedl důkaz návodem k obsluze radaru pro nadbytečnost, neboť z tvrzení žalobce nadto ani nevyplývá, která konkrétní část návodu neměla být dodržena.

V projednávané věci bylo podle názoru soudu skutkové zjištění správních orgánů dostačující k vydání rozhodnutí, že se žalobce dopustil přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti (srov. rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, č.j. **3As 9/2013-35**). Výše zmíněné podklady, které správní orgány použily ke zjištění skutkového stavu a k prokázání viny žalobce, plně postačovaly k vydání rozhodnutí, že se žalobce dopustil zmíněného přestupku.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě **nákladů řízení** bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí je kasační stížnost nepřipustná; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 7. prosince 2015

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: Bc. Michaela Karásková